

คือลบลู่

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญญาธรรม วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “สติ”

อยากทราบว่า ทำไมคนทำสมาธิถึงสติไม่ดีคะ

ตอบ : “อยากทราบว่า ทำไมคนทำสมาธิถึงสติไม่ดี”

มันก็เหมือนกับว่า ทำไมคนไม่ทำงานแล้วมันรวย

เออ! คนถ้าจะรวย คนจะรวย คนจะมีฐานะเขาต้องมีหน้าที่การงาน เขาทำสิ่งใด แล้วประสบความสำเร็จแล้วเขาถึงจะรวย คนมีฐานะเขาต้องมีงานมีการของเขา แล้วเป็นสุจริต สัมมาอาชีพะ ทำเสร็จแล้วจะไม่มีมีความผิดกฎหมาย ไม่มีผลเป็นอกุศล ทำความดี แล้วก็มีความดี ความดี ทำสิ่งที่เป็นสุจริต เป็นสัมมาอาชีพะ มันทำแล้วมันมีความสบายใจ

ถ้าเป็นมิจฉาละะ ไปคดไปโกงเขามา ไปทำเขามา รวยไหม เออ! รวย แต่รวยแล้วมีความสุขไหม ไม่มีความสุขหรอก มีแต่ความทุกข์ ถ้ามีความทุกข์แล้ว เวรกรรมมันให้ผลด้วย

เวลาเวรกรรมมันมา “ทำไมมันเป็นเป็นอย่างนี้ ทำไมมันเป็นเป็นอย่างนี้”...ก็กรรมไ การกระทำไ ทำมาด้วยมิจฉา ด้วยความทุจริต เวลาให้ผลมามันเศร้าหมองทั้งนั้นนะ

ฉะนั้นถึงบอกว่า คนทำสมาธิทำไมสติมันไม่ดี

มันก็บอกอยู่แล้ว คนทำสมาธิก็คนทำสมาธิ

เขาบอกคนทำสมาธิต้องเป็นคนดี

ไปดูสวนญี่ปุ่นสิ ไปดูที่พุทธมณฑลสิ ไปดูธรรมจักรที่เขาวางไว้นะ ธรรมจักร
เขาแกะหินแกรนิตบ่อเริ่มเลย แล้วก็วางไว้ มันหนึ่งเลย นั่นมันทำสมาธิหรือเปล่า ดูสิ ไป
ดูสวนญี่ปุ่นเขาจัดหินวางไว้ มีน้ำตกด้วย มันไหลซ่าๆ มันทำสมาธิหรือเปล่า

เราเห็นแต่กิริยาว่าทำสมาธิไง เห็นว่าเขาทำสมาธิ ทำสมาธิแล้วต้องสติดี ทำ
สมาธิ

อะไรเป็นสมาธิละ สมาธิมันเกิดจากใครละ

สมาธิมันก็เกิดจากจิต มันต้องมีจิต ต้องมีชีวิตไง มันต้องมีชีวิต มีความสุขความ
ทุกข์ไง แล้วถ้ามันมีความสุขทุกข์ จิตมันพุ่งซ่าน ทำความสงบของใจเข้ามา สมาธิมันอยู่
ที่ใจ ใจของคนทำสมาธิได้ สิ่งมีชีวิตมีวิญญาณครอง วิญญาณครองนั้นนะทำสมาธิได้

แล้วคนทำสมาธิทำไมสติมันไม่ดี

ก่อนหินมันตั้งอยู่เป็นปีเป็นชาติมันไม่มีสติเลย ก่อนหินมีชีวิตหรือเปล่า มันไม่
มีหรอก ธรรมจักรที่วางไว้ตามแหล่งที่เป็นอุทยานต่างๆ ไปดูสิ เวลาไปตามอนุสาวรีย์ เขา
ทำของเขาไว้ โอ้โฮ! รูปปั้นบ่อเริ่มเต็มเลย มันมีสมาธิหรือเปล่า มันยืนหนึ่งเลย อนุสาวรีย์
ยืนเฉยเลย มันทำสมาธิหรือเปล่า

นี่บอกว่า คนทำสมาธิทำไมสติมันไม่ดี

อ้าว! สติมันไม่ดีมันก็มีจกแล้ว เวลาคนภาวนาไปแล้วมันมีจก มันเข้าใจว่าสิ่ง
นี้เป็นธรรม มันควบคุมตัวมันไม่ได้ แล้วมีสติใหม่ เพราะขาดสติ

**หลวงตาท่านพูดประจำ ถ้ามีสติ มีสติ การทำนั้นถึงจะเป็นสัมมา การทำ
นั้นถึงถูกต้อง มันถึงจะเป็นประโยชน์**

ถ้าขาดสติ พอขาดสติไปแล้วนะ โอ้โฮ! ไปรู้ไปเห็นอะไร อู๋! โม่ปากเปือก
ปากแฉะ อู๋! ภาวนาเก่ง

คนภาวนาเก่งเขามีสติ อะไรควรไม่ควร เขารู้อะไรผิด มันกระทบกระเทือน
หมู่คณะ กระทบกระเทือนหมู่คณะมันก็เบียดเบียนตนก่อนแล้ว ถ้ามันไม่เบียดเบียน
ตน เราจะไปทำอะไรกระทบกระเทือนคนอื่นใหม่ ถ้าไม่เบียดเบียนตน ถ้าเบียดเบียน

ตนนะ เพราะตนหลงผิด มันเบียดเบียนตนแล้ว มันเบียดเบียนตนแล้วก็เบียดเบียนผู้อื่น

ถ้ามันไม่เบียดเบียนตน ไม่เบียดเบียนตนแล้วก็ไม่เบียดเบียนผู้อื่น เอาชนะตนแล้ว ทำประโยชน์แล้ว ชนะตนแล้วก็ทำประโยชน์กับคนอื่น

ทำไมถึงไม่มีสติ

ไม่มีสติ มันบอกมาตั้งแต่ต้น มันผิดมาตั้งแต่ต้น มันบอกมาเลยว่าทำผิดมาตั้งแต่ต้น แล้วทำผิดมาตั้งแต่ต้น เวลาใครมาถามปัญหาอะไร ไอนั้นคืออะไร ไอนั้นคืออะไร ยืนกระต่ายขาเดียวจะให้ถูกให้ได้ไง

ถูกหรือผิดมันเป็นปัจจัยตัดสิน มันเป็นสันตสิฏฐิโก ใจนั้นมันเป็นเอง ทีนี้เพียงแต่ว่ามันอยู่กับครูบาอาจารย์ ถ้าอยู่กับครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ท่านมีคุณธรรม ก็ยังไม่กล้าแสดงออก

หลวงตาท่านพูดประจำนะ ตอนที่อยู่บ้านตาด ท่านบอกพระที่อยู่กับท่าน ถ้าท่านยังอยู่ มันยังเก็บเขี้ยวเก็บเล็บของมันไว้ เวลามันออกจากวัดของท่านไปมันจะไปทางเขี้ยวทางเล็บ เวลามันออกไปแล้วมันจะทางเขี้ยวทางเล็บเลย เขี้ยวยาวเท่าไรมันจะแสดงออก เล็บมีเท่าไรมันจะตะปบเขา

นี่ก็เหมือนกัน เวลาภาวนาอยู่ใกล้ครูบาอาจารย์มันไม่แสดงออก เจียบ แหม! สงบ โอ๊ย! มันเร็นเร็ง ภาวนาดี มันเก็บเขี้ยวเก็บเล็บมันไว้ เพราะอะไร เพราะครูบาอาจารย์ท่านมีศีลธรรม ท่านเหนือเขี้ยวเล็บอันนั้น กลัวไง กลัวเขาเห็นเราแสดงเขี้ยวแสดงเล็บ

เขี้ยวเล็บมันเขี้ยวเล็บของสัตว์ มันจะเบียดเบียนกัน มันจะทำร้ายกัน ไอนี้ก็เหมือนกัน ใจตัวเองมีกิเลสไง ก็เก็บเขี้ยวเก็บเล็บไว้ สงบเสงี่ยม มีคุณธรรม มีคุณธรรมนะ มีคุณธรรม เวลาออกไปแล้วมันทางเขี้ยวทางเล็บนั้นนะ นั่นมันแสดงออกของมัน

ฉะนั้น เวลาอยู่กับครูบาอาจารย์ เวลาถามปัญหามันถึงว่า โอ๊ย! ดีไปหมดแหละ เวลาออกไปแล้วมันทางเขี้ยวเล็บ เอาตัวเองรอดไหมล่ะ

ถ้าเอาตัวเองไม่รอด นี่ไง “ทำไมคนทำสมาธิสติถึงไม่ดี”

สติไม่ดีมันเป็นสมาธิได้อย่างไร สติไม่ดีก็ทำสมาธิไม่ได้ คนเราทำธุรกิจทำการค้า ถ้ามันไม่รู้จักรายรับรายจ่าย การค้าเขาอยู่ได้อย่างไร มันอยู่ไม่ได้ คนมันจะอยู่ได้มันต้องรู้ต้นทุนมันเท่าไร แล้วมันได้ทำผลผลิตสินค้ามานี้จะขายเท่าไร จะมีกำไรเท่าไร แล้วจะปิดบัญชีอย่างไร มันต้องมีสติสมบูรณ์ ทำธุรกิจการค้าเขายังมีสติสมบูรณ์อย่างนั้น แล้วมาปฏิบัติ

ทำไมคนทำสมาธิถึงไม่มีสติ

ก็โรงพยาบาลศรีธัญญาไง เวลาไปโรงพยาบาลศรีธัญญา ลองไปเยี่ยมสิ มิ่งนะบ้า เราเข้าไป มันชี้เราน้ำเลยนะ ไอ้คนในโรงพยาบาลศรีธัญญามันเต็มเลยละ คนเข้าไปเยี่ยมไข้มันจะบอก โอ้ย! คนบ้ามาแล้ว ไอ้คนที่อยู่ในโรงพยาบาลศรีธัญญามันบอกมันเป็นคนดีหมดเลย มันบอกมันเป็นคนดีนะ แต่ถ้าใครไปเยี่ยมไข้ คนเดินเข้ามา บ้า ไอ้บ้า ไอ้บ้า แต่มันเป็นคนดี

นี่ไง นั่นนะสติดี ทำสมาธิแล้วสติดีเป็นอย่างนั้นนะ อ้าว! ถ้ามันจะทำสมาธิมันต้องมีสติ ถ้ามีสติขึ้นมาแล้วมันเป็นไปตามข้อเท็จจริง ถ้ามันฟังชานก็รู้ว่าฟังชาน ถ้ามันเครียดก็รู้ว่าเครียด แล้วเราพยายามกำหนดพุทโธ คำบริกรรมมันจะกรอง มันจะทำให้สะอาดบริสุทธิ์

แต่ถ้าเราไปกตไว้ เราไปเคลมของเราเอง เรานึกของเราเองว่าเราทำดี พยายามอวดเขา เห็นไหม คนปฏิบัติวันสองวัน “แหม! เมื่อก่อนผมเป็นคนขี้โลกมากเลย ผมเป็นคนขี้โกรธมากเลย ผมเป็นคนขี้เหล้าเมายามากเลย เดี่ยวนี้ผมหายหมดแล้ว” เยอะแยะ นักปฏิบัติใหม่ ๆ นะ “แหม! เมื่อก่อนผมเป็นคนขี้โลกมากเลยนะ ผมเป็นคนขี้โกรธมาก ใครนี่สะกิดผมไม่ได้เลย เดี่ยวนี้ผมปฏิบัตินะ เดี่ยวนี้ไม่มีเลยขาดหมดเลย”

ขี้ไม่ทั้งนั้นนะ เพราะครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัตินะ แทบเป็นแทบตาย เวลาปุ่ชุน กัลยาณปุ่ชุน โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคามีมรรค สกิทาคามีผล อนาคามีมรรค อนาคามีผล มันถึงจะชนะความโลภ ความโกรธ ความหลง แล้ว

อวิชาคือความหลงอันละเอียด คือความเคลิบเคลิ้ม อวิชา นั้นอุปกิเลสอันละเอียด แต่คนที่จะละโลก โกรธ หลงได้ อย่างน้อยต้องพระอนาคามี

แล้วเขาปฏิบัติ ๒ วัน เขาบอกว่า เดียวนี้เขาละความโกรธได้หมดเลย เดียวนี้เขาละความโลภ เดียวนี้สังคมนักปฏิบัติด้วยกันแบบนี้ทั้งนั้นนะ แล้วก็เป็นการประชาสัมพันธ์ เป็นการโฆษณาชวนเชื่อ เอาคนที่มีสถานะทางสังคม มีชื่อเสียง แล้วก็พยายามสัมภาษณ์ แล้วก็พยายามส่งเสริมกัน แล้วก็ตีพิมพ์กันออกไป อวดอ้างกันไป คนคนนี้เมื่อก่อนเป็นคนขี้โลก เป็นคนขี้โกรธ เป็นคนขี้หลง เดียวนี้เขาเป็นคนขี้จิตใจใสสะอาด เขาเป็นคนที่ยอดเยี่ยม

มันเป็นมารยาสาไทย เป็นการโฆษณาชวนเชื่อทั้งนั้นนะ มันไม่เป็นความจริงหรอก

ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา ถ้าเขาละโลก ละโกรธ ละหลง เขาต้องมาโฆษณาบอกใคร หลวงปู่มันเคยโฆษณาบอกใคร ครูบาอาจารย์ของเราเคยโฆษณาบอกใคร ท่านไม่เคยโฆษณาบอกใครเลย แต่ท่านทำหน้าที่ของท่าน

ศาสนทายาทเป็นทายาทโดยธรรม ท่านซาบซึ่งในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงตาเวลาท่านบรรลุธรรมขึ้นมา ท่านกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบแล้วกราบเล่า กราบแล้วกราบเล่า

คำว่า “กราบแล้วกราบเล่า” มันซาบซึ่งบุญคุณ ซาบซึ่งปัญญาคุณ เมตตาคุณ วิสุทธิคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วจิตใจมันได้สัมผัสก็อยากจะเผยแผ่ อยากจะทำหน้าที่ ทำหน้าที่ให้คน นั่นนะท่านทำหน้าที่ของท่าน ท่านไม่ได้อวดว่าท่านละอะไรได้ ท่านไม่เคยอวด พระครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติไม่เคยอวด

ถ้าจะบอกกรณีหลวงตา กรณีหลวงตาก็กรณีโครงการช่วยชาติเท่านั้น ถ้าไม่มีโครงการช่วยชาติ ท่านไม่แสดงตัวออกมาหรอก

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า คนทำสมาธิทำไม่ถึงสติไม่ดี

ความจริงมันไม่ต้องถามหรอก ถ้าสติไม่ดี เขาก็ไม่มีสมาธิอยู่แล้ว ถ้าสติไม่ดี สิ่งที่ทำมามันก็บอกอยู่แล้ว เวลาเราเอาตัวเลขธนาคารมาอวด ของเรานี่สีแดงหมดเลย ใน

ธนาคารเราตัวแดงหมดเลย แล้วตัวเลขเยอะด้วย เราจะบอกว่าเรารวยมากเลย เราก็
ไม้ของเราไปได้เนาะ

ในบัญชีของเรา โอ้โฮ! ตัวแดงเต็มเลยนะ แล้วเราก็กปี้มใจว่า อู้ฮู! ฉันทวย ฉันทวย
รวยนะ เพราะตัวเลขฉันทวยอะไ

ไอ้คนที่มันเป็นมันขำ ไอ้ตัวแดงนี่มันหนึ่ทั้งนั้นนะ มันไม่ใช่เงินสด ไอ้ตัวแดง
ตัวเลขมันเป็นหนึ่ทั้งนั้นนะ

ถ้าในธนาคารเขาเนะ เขาไม่ใช่ตัวแดง เขามีตัวเลขเยอะๆ เออ! หนึ่ของเขาจริง
ไอ้ของเราก็กมีตัวเลขเหมือนกัน แต่สีแดงเกือบเลย ต้องกำหนดชำระเมื่อนั้น ต้อง
กำหนดชำระเมื่อนี้ ตัวเลขทั้งนั้นเลย แล้วมันคืออะไรรึนั้นนะ หนึ่ทั้งนั้นเลย

นี่ไง ฉะนั้น ที่ว่าเขาไปแสดงออกกันๆ แสดงออกอะไร ถ้าเราบอกว่า ถ้าทำ
สมาธิแล้วสติไม่ดี มันก็บอกแล้ว ตัวเลขมันสีแดง จะต้องกำหนดใช้เขาเมื่อไหร่ ถ้า
กำหนดไม่ใช่ เตียวเราล้มละลาย ถ้าล้มละลายขึ้นไปก็เข้าโรงพยาบาลไป

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าคนทำสมาธิสติไม่ดี มันก็บอกอยู่แล้วว่า ที่ทำมานั้นไม่ใช่
ทั้งนั้น มันไม่ใช่ทั้งนั้น ถ้ามันใช่ สติต้องสมบูรณ์ ทุกอย่างต้องพร้อม ถ้าทำสมาธิแล้ว
สติไม่ดี สมาธิมันไม่ใช่

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันมีเหตุมีผล ธรรมทั้งหลายมา
แต่เหตุ เหตุผลมันชี้ชัดอยู่แล้ว ถ้ามันชี้ชัดอย่างนี้ ถ้ามันป้ำๆ เป๋อๆ มันก็ไม่ใช่อยู่แล้ว
ถ้ามันป้ำๆ เป๋อๆ แล้วบอกว่าพระอรหันต์

อืม! เอ็งไปกราบกันเถอะ กูไม่เอา หยิบจับอะไรหล่นไปหมด ป้ำๆ เป๋อๆ เออ!
พระอรหันต์ของพวกเอ็ง เอ็งไปกราบกันเอง ไม่เกี่ยว คนภาวนาจะเป็นอย่างนั้นหรือ ไม่
เป็นอย่างนั้น

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ท่านปฏิบัติมาถึงที่สุดแล้ว ไอ้กรณีที่ว่าความสะอาด
บริสุทธิ์นั้นอีกกรณีหนึ่ง แต่ถ้ามันอยู่ด้วยกันเขาจะรู้ได้ ถ้าเขารู้ได้ อย่างนั้นเป็นกรณี
หนึ่งนะ

นี่พูดถึงว่า ทำสมาธิทำไมสติถึงไม่ดี

ถ้าอย่างนั้นมันฟ้องแล้วว่าสิ่งที่ทำมานั้นไม่ถูกต้อง

ถาม : เรื่อง “เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม”

กราบทำหลวงพ่อด้วยความเคารพด้วยเศียรเกล้า ผมฟังวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชนคลื่นเอฟเอ็ม ๑๐๓.๒๕ ของหลวงตามหาบัว แล้วมีอยู่ตอนหนึ่งท่านเทศน์แสดงธรรมว่า “เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม”

ทำให้ผมเกิดความสงสัยว่ามันหมายความว่าอย่างไรกันนะ รบกวนหลวงพ่อบอกช่วยอธิบายและขยายความข้อธรรมข้อนี้ให้กระจ่างชัดๆ ให้หายสงสัยด้วยครับ

คำถาม : ต้องเป็นพระหรือฆราวาสผู้ตั้งอยู่ในอริยบุคคล ๔ คู่ โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคามีมรรค สกิทาคามีผล อนาคามีมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผลเท่านั้นจึงจะแสดงธรรมสั่งสอนนักประพฤติปฏิบัติและประชาชนได้ นอกจากนั้นสั่งสอนไม่ได้ ใช่หรือไม่ครับ กราบขอบพระคุณหลวงพ่อบอกมาก

ตอบ : อันนี้มันเป็นความเห็น มันเป็นที่นะของหลวงตา แต่เราก็เห็นด้วย เวลาหลวงตาท่านพูดถึงคำนี้ เห็นด้วยมากๆ ทุกทีเลย บอกว่า “เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม”

ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ที่ศึกษาในภาคปริยัติ ถึงบอกว่าการแสดงธรรม แสดงธรรมตั้งแต่ต้น ท่ามกลาง และที่สุด แสดงธรรมไปโดยที่ไม่เบียดเบียนเขาและไม่เบียดเบียนผู้อื่น ไม่เบียดเบียนตนและไม่เบียดเบียนผู้อื่น ไม่แสดงธรรมเพื่อลาภ ไม่แสดงธรรมไป นี้พูดถึงเวลาศึกษาปริยัตินะ การแสดงธรรมพระพุทธเจ้าบอกวิธีการไว้มหาศาลเลย นี่การแสดงธรรม

ที่นี้พูดถึงแสดงธรรม ถ้าแสดงธรรมอย่างนั้น โดยแสดงธรรมอย่างนั้นด้วยความถูกต้องมันก็ถูกต้องใช่ไหม แต่ในปัจจุบันนี้ไม่ใช่อย่างนั้น ดูละ เวลาเขาแสดงธรรมมันเหมือนการประชาสัมพันธ์ มันมีจริงหรือไม่จริงก็พูดกันไป แล้วมีจริงหรือไม่จริงก็พยายามจะพูดให้มันแปลก พยายามพูดให้มันดูไม่เหมือนคนอื่น แล้วมันเป็นจริงหรือเปล่านั้น มันไม่เป็นจริงหรอก

ฉะนั้น การแสดงธรรม การแสดงธรรมในพระไตรปิฎกก็บอกไว้แล้ว วิธีการ เหตุแห่งการแสดงธรรม ไม่ใช่เพื่อหวังลาภ ไม่ใช่เพื่อชกแจงเขา ไม่ใช่เพื่อต้องการให้ เขามาศรัทธา นี่การแสดงธรรมมันมีข้อปฏิบัติของเขาอยู่แล้ว

ฉะนั้น สิ่งที่เราเวลาหลวงตาบอกว่า เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม

ดูสิ คนเรานะ ถ้ามันรู้ว่าทำผิด อย่างเช่นถ้ามันผิดศีล เราผิดศีลอยู่ เราผิดศีล คำว่า “ผิดศีล” เพราะว่าศีลกับธรรมคือตัวแทนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นศาสดาของเราไง เป็นศาสดาโดยที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพานไปแล้ว ธรรมและวินัยจะเป็นศาสดาของเรา แล้วเราทำหยาบเกินไปแล้วแสดงธรรม อย่างนี้ เหยียบหัวพระพุทธเจ้าหรือเปล่า

คนเรานะ เบื้องหน้าเบื้องหลังไง เวลาต่อหน้าก็บอกว่า เรื่องส่วนตัวไม่ต้องมอง เอาแต่ผลงาน ผลงานคือการวิจัย การแสดงธรรม แต่เบื้องหลัง อู้ฮู! นี่ไง เขาบอกว่าเป็น เรื่องส่วนตัว มันเรื่องส่วนตัวๆ

มี เขาพยายามจะทำกัน แยกให้เป็นเรื่องส่วนตัวกับเรื่องผลงาน แล้วถ้าเรื่อง ส่วนตัวมันหยาบไปอย่างนั้นนะ แล้วเรื่องผลงานมันจะมีประโยชน์อะไร นี่ไง เหยียบหัว พระพุทธเจ้าแสดงธรรม เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแสดงธรรมคือว่าผิดธรรมผิดวินัยแล้ว แสดงออกไป แล้วแสดงออกไปนะ ถ้ามันแสดงออกไป นี่ไง เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป แล้วแสดงธรรม

แต่ถ้ามันถูกต้อง เห็นไหม คำถามเขาถามว่า “แล้วอย่างนี้พูดถึงว่าต้องเป็น บุคคล ๔ คู่ใช้ไหมถึงจะแสดงธรรมได้ นอกนั้นแสดงธรรมไม่ได้ ใช้หรือไม่ครับ”

มันไม่ใช่ เวลาเราศึกษามาแล้ว เราเป็นพระ ศึกษา มา เวลาเขาเทศน์ไบลาน กัน เขาเทศน์ไบลาน ไบลานมาจากไหนล่ะ ไบลานที่เขาคัดลอกมาจากพระไตรปิฎก เออ เขาแต่งอะไรขึ้นมา ถ้ามันเป็นคุณงามความดี แสดงธรรมเขาก็อ่านไบลานกัน ถ้าอ่าน ไบลานกัน มันก็อ่านไบลานอันนั้นไป ถ้าอ่านไบลานอย่างนั้นมันสอนได้ไหมล่ะ มันก็ สอนได้

คำว่า “สอนได้” หนึ่ง เราปรารถนาดี เราปรารถนาดี แต่คำว่า “ปรารถนาดี” คำว่า “ไม่ผิด” ไม่ได้ การปรารถนาที่ทำผิดก็มี เขาปรารถนาของเขา ถ้าเขาไม่มีหลักมีเกณฑ์ของเขา นั่นแหละผิด แล้วแสดงธรรมออกไป

ถ้าเราปรารถนาดี ถ้าเรายังไม่มีสิ่งใด ถ้าเราไม่รู้ เราไม่ควรแสดงออกไป แต่ถ้าแสดงออกไป ก็พระไตรปิฎกก็มีแล้ว ตำรับตำรามหาศาลเลย ถ้าจะเทศน์ก็เทศน์ตามนั้น เวลาเขาจะเทศน์กัน เขามีใบลานไป ก็เทศน์ที่ไหนก็ได้ ถ้าอย่างนี้ อย่างนี้ก็จบ

แต่ถ้าเราแสดงของเราเองใจ เขาบอกว่า เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม ทำให้สงสัย

สงสัย เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแสดงธรรม มันต้องอยู่กับพระด้วยกัน พระด้วยกันเขารู้ เขารู้ว่าสิ่งที่พูดออกไปจริงหรือไม่จริง ถ้าไม่จริง ไม่จริงแล้วที่แสดงออกไปมันคืออะไร

พระพุทธเจ้าของจริงอยู่แล้ว แล้วถ้าพระพุทธเจ้าของจริง แต่เราพูดสิ่งที่ไม่จริงออกไป ไม่จริงตรงไหนล่ะ ไม่จริงตรงที่เราไม่รู้ไง เพราะเราไม่รู้ เราถึงพูดออกไป เราพูดออกไป ถ้าพระที่มีศรัทธาภาพที่สังคมเขาเชื่อถือพูดออกไป เขาก็เชื่อนะ แล้วถ้าเชื่อ พอคนที่ปฏิบัติทำตามนั้นมันจะไปไหนล่ะ

เพราะอะไร เพราะเมื่อก่อนนั้นจะมีพวกปัญญาชนมหาหยาบมาก แล้วก็บอกว่าธรรมะเป็นอย่างนั้น เขาปฏิบัติแล้วเป็นอย่างนั้น เขาเป็นอย่างนั้น

เราบอกเขา การทำสมาธิ การใช้วิปัสสนาอย่างนี้มันไม่ถูกต้อง ไม่ถูกต้อง

เขาก็บอกว่า มันไม่ถูกต้องได้อย่างไร ก็ตำรับตำราทั้งนั้น ตำรับตำราที่เขาเขียนคือหนังสือ หนังสือทางวิชาการของพระที่เขาทำกันไว้ แล้วเขาก็ศึกษาสิ่งนั้นมา แล้วเขาก็ทำตาม แล้วเขาก็ติด เพราะเขาทำตามแล้วเขาก็ติดนะ พอติดแล้วเขาก็มาหาเรา ใ้ พอมหาเรา เราก็อธิบายให้เขาฟัง เราจะอธิบายถูกอธิบายผิดนั้นอีกเรื่องหนึ่ง แต่เราก็อธิบายให้เขาฟัง

พออธิบายให้เขาฟังไป เขาฟังคำอธิบายของเราแล้วเขายืนกระต่ายขาเดียว ยืนกระต่ายขาเดียวว่า ที่เขานี้เขาทำตามหนังสือ ทำตามวิชาการที่พระเจ้าเขียนมา

เราบอกว่า พระที่เขียนคือใคร เพราะเขาไม่ยอมบอกว่าเป็นใครไง แล้วพระที่เขียนนั้นคือใคร แล้วพระที่เขียนมีวุฒิภาวะแค่ไหน พระที่เขาเขียนมาเขามีวุฒิภาวะแค่ไหน ถ้าไม่มีวุฒิภาวะ หรือเขาเขียนผิดได้ไหม

แต่ไอ้พวกที่เราเชื่อ เราไม่ได้เชื่อที่คนเขียนถูกหรือเขียนผิดใจ เราเชื่อว่ามันเป็นวิชาการ เราเชื่อว่ามันเป็นตำรา แล้วพอเราเชื่อ เพราะปัญญาชนเห็นว่าเป็นหนังสือเป็นตำราแล้วมันต้องถูกหมด แล้วตำรามันถูกจริงหรือเปล่านั้น มันถูกไม่จริง

ฉะนั้น เวลาหนังสือธรรมะที่เขาจะเอามาให้เราแจกๆ เราไม่หยิบเลย ไม่ต้องหรอก ดูทางการเขียนเขาต้องมีคนเขียน ต้องมีนามปากกา เขาต้องมีคนรับผิดชอบว่าใครเป็นคนเขียน

แต่ในปัจจุบันนี้เลวร้ายกว่า เลวร้ายกว่าเพราะอะไรรู้ไหม เพราะคนที่จะไปทำหนังสือไม่มีวุฒิภาวะอะไรเลย ไม่รู้อะไรเลย แล้วก็ไปเก็บเอาตำรา ไปเก็บเอามาๆ แล้วเอามาเรียบเรียงกัน ตอนนี้อยู่เก็บของใครมาบ้างก็ไม่ว่า แล้วก็เอามาเรียบเรียงกัน แล้วก็บอกว่านี่เป็นบูรพาจารย์ เป็นบูรพาจารย์ เป็นสายของหลวงปู่มั่น แล้วก็ไปหยิบจับมาหยาบไปหมดเลย เห็นไหม นี่เหยียบหัวพระพุทธเจ้าหรือเปล่า นี่เหยียบหัวครูบาอาจารย์ไง ก็ไปเก็บมาไง ครูบาอาจารย์องค์นั้น ครูบาอาจารย์องค์นี้ ท่านก็เทศน์อย่างนี้

ครูบาอาจารย์ส่วนใหญ่ท่านเทศน์ พอท่านเทศน์เสร็จแล้ว ไอ้คนที่ไปนั่งฟังนั่งฟังก็ตีความ ใครมีความเข้าใจอย่างไร เพราะคำพูดคำหนึ่งมันตีความไปได้หลากหลาย คนมานั่งอยู่เต็มศาลา มันก็มีความเห็นฟังไปเต็มศาลาเลย แล้วใครจับประเด็นไหนได้ก็ไปเขียนกัน

พอไปเขียนกันขึ้นมา ก็บอกว่า อาจารย์องค์นี้ว่าอย่างนี้ อาจารย์องค์นี้ว่าอย่างนี้ แล้วเขาก็ไปจับมารวบรวมกัน แล้วตอนนี้ก็มาพิมพ์เป็นเล่มกันแล้ว แล้วจะมาแจก แล้วก็บอก ในภพนี้เขาก็จะมาฝากให้แจก

นี่ก็เหมือนกัน เอาหนังสือ บอกว่าเป็นของหลวงตาๆ

เราบอกว่า เป็นของหลวงตา มันสมบูรณ์ที่หลวงตาทำเสร็จแล้ว พวกเอ็งไม่ต้องมาเก็บเล็กผสมน้อยแล้วก็เอามารวมกันว่าเป็นของหลวงตาอีกหรือ เอ็งไม่มีความสามารถอย่างนั้นหรือ นี่เหยียบหัวครูบาอาจารย์ ไม่ได้เหยียบหัวองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาว่าเหยียบหัวองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมวินัยใด ธรรมวินัยที่มันมีอยู่นี้ ถ้าเรา ดูลิ ทำตัวหย่าเปเลย ทำตัวหย่าเป นี่เหยียบธรรมวินัยใหม่ ทำร้ายธรรมวินัยใหม่ ถ้าทำร้ายแล้วแสดงธรรมออกไป นี่ไง เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม

นี่พูดถึงว่า ถ้าเราทำผิดก็ยอมรับว่าผิดแล้ว พระเรานะ ถ้าเป็นอาบัติบั้ง วงกรรมฐาน เวลาเป็นอาบัติเล็กน้อยขนาดไหนก็แล้วแต่ รีบปลงอาบัติทันที ถ้าไม่ปลงอาบัตินะ มันเกิดนิเวรณ พอเกิดนิเวรณแล้วภาวนาไม่ลงหรือ

เวลาพระกรรมฐานมันวัดกันที่ว่าทำสมาธิได้หรือทำสมาธิไม่ได้ พอทำสมาธิได้แล้วยกขึ้นวิปัสสนาได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ เขาจะหาเหตุผลทันทีเลยว่าทำไมมันเป็นแบบนี้ ทำไมมันเป็นแบบนี้

เราอยู่ในวงการกรรมฐาน พระบางองค์ไปบวชมาจากอุปัชฌาย์ แล้วสงฆ์ในตัวอุปัชฌาย์ เขาสึกเลย แล้วเขาบวชใหม่ บางองค์นะ เวลาเขาสงฆ์ในตัวอุปัชฌาย์ สงฆ์ในสังฆกรรมนั้นว่ามันสะอาดบริสุทธิ์หรือไม่สะอาดบริสุทธิ์ เขาก็สึก เขาบวชใหม่เลย

บางที่บางองค์เขาสงฆ์ เขาทำทัฬหีกรรมคือบวชซ้ำ เขาบวชซ้ำนะ บวชซ้ำเพื่ออะไร บวชซ้ำเพื่อเดี๋ยวเราไปนั่งสมาธิ เราไปวิปัสสนา เพราะคนนั่งสมาธิได้มันจะมีความสุข แล้วคนวิปัสสนาได้มันจะเจริญก้าวหน้าไป แล้วเวลาคนเคยทำได้แล้วมันทำไม่ได้ มันติดขัดอะไร ถ้ามันติดขัดอะไร เขาจะตรวจสอบขึ้นมา นี่วงกรรมฐานเขาทำอย่างนั้นนะ

แล้วเวลาใครภาวนาแล้วติดขัด ติดขัดเวลาจะเข้าไปสู่หมู่คณะ แล้วจะปรึกษาหารือกันว่า เราทำอย่างนี้มันติดขัดอย่างนี้ มันทำอย่างนี้มันติดขัดอย่างนี้ มันจะปรึกษาหารือ มันจะมีการช่วยกันแก้ไข ถ้าช่วยกันแก้ไข ถ้ามันไปได้ก็ถือว่าไปได้

ถ้ามันถือว่าไปไม่ได้นะ หลวงปู่เจี๊ยะท่านเคยเล่าให้ฟัง ท่านบอกว่า เวลาท่านสนทนาธรรมกับหมู่คณะ แล้วท่านพูดถึงประสบการณ์ของท่าน แล้วท่านกลับมาสนทนา เอ๊ะ! เราพูดไปนี่เราอวดมากไปหรือเปล่า

เราพูดไป ทั้งๆ ที่เวลาคุยกันนี้คุยกันเพื่อประโยชน์ **ธมฺมสากัจฉา** **เอตมฺมุงคฺลมุตฺตมํ** คือคุยธรรมะกัน แก้ไขกัน แล้วท่านเล่าให้เราฟังเอง พอพูดไปแล้วมันก็เกิดธรรมสะกิดใจขึ้นมา

ท่านเล่าให้เราฟังนะ ท่านปฎิญาณเลย ถ้าคืนนี้นั่งตลอดรุ่ง ถ้ามันเป็นไปได้ ถ้าจิตลงได้ เราถือว่าเราบริสุทธิ์ ถ้าจิตเราลงไม่ได้ ถือว่าเราผิด แล้วท่านก็นั่งของท่านเลย พิสูจน์กันว่าสิ่งที่ท่านทำถูกหรือผิด ท่านนั่งตลอดรุ่งเลย

ท่านบอกว่า นั่งไปนี่เวทนามันเกิด ท่านพิจารณาของท่านไป เพราะว่าท่านมีปัญญาของท่านอยู่แล้ว ท่านภาวนาเก่งอยู่แล้ว พอพิจารณาไปๆ ถึงที่สุดท่านบอกมันรวมลงหมดเลย สว่างโพลงหมดเลย สิ่งที่ว่าผิดหรือถูกในใจหลุดหมด ไม่มีอะไรคาใจเลย นี่วงกรรมฐานเขาทำกันแบบนี้

ฉะนั้น สิ่งที่เราคุยกัน เราปรึกษากัน เราเพื่อประโยชน์ไง ฉะนั้น เวลาปฏิบัติไปแล้ว สิ่งที่ยังกรรมฐาน ครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติ ไอ้ตรงนี้ที่ว่า เขยิบหัวพระพุทธเจ้าไป หรือเขยิบหัวครูบาอาจารย์ไป มันจะย้อนกลับมาเลยว่าเอ็งภาวนาได้หรือเปล่า

พวกเราขอชมมา เรานักปฏิบัติ ชาวพุทธเราปฏิบัติ เราก็มหวังมรรคผล แล้วเวลาปฏิบัติไป จิตมันเคยเป็นสมาธิ จิตมันเคยวิปัสสนา แล้วมันทำไม่ได้ มันติดขัด มันติดขัดอย่างไร

เหมือนของที่เราจะได้ เราจะหยิบฉวยได้แล้ว แล้วหลุดมือไป นี่เป็นของนะ แต่ถ้ามันเป็นมรรคเป็นผล โอ้โฮ! มันมหัศจรรย์มาก แล้วมหัศจรรย์มาก เราจะทำอย่างไรให้มันได้ล่ะ แล้วแก้ไข อดนอนผ่อนอาหาร หาอุบาย พยายามทำไปให้ได้ แล้วบางองค์ที่ว่ามันไปแล้วมันไปไม่ได้ๆ เห็นไหม

จะนั้น ในวินัยถึงบอกว่า ถ้าเป็นอาบัติหนักไม่ให้เข้าร่วมสังฆกรรม ถ้าเข้าร่วมสังฆกรรมมันจะเกิดกรรมหนัก เห็นไหม ถ้าเรามีครูบาอาจารย์ที่เราเชื่อว่าท่านมีคุณธรรม เราจะไม่เข้าไปร่วมสังฆกรรมนั้น

เพราะมันยังสะอาดบริสุทธิ์ มันยิ่งทำให้กรรมเรามากขึ้น พอเขามีอาบัติบัพ เขาก็รีบไปแก้ไขของเขา เขาจะไม่ให้สิ่งนี้มาปิดกั้นมรรคผลของเขา

แล้วคนที่เขาเป็น คนที่เขา รู้กันว่าเขาเป็น แล้วเขายังหน้าด้านเทศน์อยู่เรื่อย นี่ไง เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม นี่ไง เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม มันยิ่งสร้างเวรสร้างกรรมไปนะ

ทีนี้เราก็บอกกันว่า อันนี้มันเป็นการเผยแพร่ธรรมนะ มันเป็นประโยชน์นะ

มันเป็นประโยชน์ ประโยชน์กับปากใจ ประโยชน์กับลาภสักการะไง แต่ถ้ามันเป็นความจริง หลวงปู่มั่นท่านอยู่ในป่าในเขา ทำไมคนดีนรณไปหาท่านล่ะ ทำไมครูบาอาจารย์ของเราท่านอยู่ของท่านด้วยความวิเวก ทำไมคนถึงแสวงหาไปหาท่านล่ะ ทำไมท่านไม่เห็นต้องเผยแพร่อะไรเลย

เวลาท่านจะทำ เราก็บอกว่า ท่านจะทำก็ทำตามหน้าที่ ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติแล้วท่านจะทำตามหน้าที่ สิ่งใดที่มันเป็นความจริง คุณประโยชน์กับสังคม คุณประโยชน์กับโลก ท่านจะทำหน้าที่ของท่าน

แล้วผู้ที่ไปฟัง ไปฟังแล้ว ถ้าคนมีอำนาจวาสนาฟังแล้วมันเห็นช่องเห็นทาง มันฟังแล้วมันรื่นเรียง มันอาจหาญ มันอยากประพฤติปฏิบัติ

แต่คนที่ไม่มีอำนาจวาสนานะ พอไปได้ยินได้ฟัง เข่าอ่อนเลย “อู้ฮู! มันต้องลำบากขนาดนั้นเชียวหรือ โอโฮ! ทำไมมันต้องทำยากขนาดนั้นเลยเชียวหรือ” เห็นไหม คนที่อำนาจวาสนาไม่ถึง นั่นก็เป็นอำนาจวาสนาของเขา

แต่ถ้าคนมีอำนาจวาสนาเขาชวนชวายเป็นเขา เขาไปได้ยินได้ฟังอย่างนั้น เขาชื่นใจของเขามาก ถ้าชื่นใจมันก็เป็นประโยชน์ นี่ส่งเสริม ไม่ได้เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม

การที่คำว่า “เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแสดงธรรม” คือว่า อย่างที่ว่า หนึ่ง เขาไม่รู้ ถ้าไม่รู้ละ ถ้าไม่รู้แล้วไม่มีในตน พุดออกไปมันอวดอวดตรีเสียด้วย อวดอวดตรีเสียด้วย

ทีนี้เขาบอกว่า หลวงตาทำได้ คนอื่นทำได้ ฉันก็จะทำ เขาไม่ได้อวด

หลวงตาท่านบอกว่าท่านมีของท่าน ท่านมีคุณธรรมจริงของท่าน แล้วท่านแสดงธรรมเพื่อประโยชน์กับผู้ปฏิบัติ

แล้วนี่พุดถึงว่า ถ้าไม่มีในตน ถ้ามีในตน จบ แล้วถ้าไม่มีในตนแล้วยังทำอาบัติอีก เห็นไหม

ฉะนั้น คำว่า “เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแสดงธรรม” หนึ่ง คำถามบอกว่า “หรือต้องเป็นฆราวาสหรือเป็นพระที่อยู่ในบุคคล ๔ คู่เท่านั้นถึงจะแสดงธรรม”

ถึงแสดงธรรม แม้แต่ไสตบั้น สกิทาคามี ถ้าพุดถึงปฏิบัติอยู่ หลวงตาท่านบอกว่า เวลาท่านปฏิบัติอยู่ท่านไม่แสดง แล้วท่านไม่พุดเลย เพราะท่านต้องการเวลา

ทีนี้คำว่า “มันถึงคราวจำเป็นไง” คราวจำเป็น เราไปอยู่ในหมู่บ้านใด ถ้าเขามีกิจกรรม ไม่มีพระ เราต้องไปเพราะศรัทธาไทย ถ้าเราไป มันก็ต้องมีสวดมนต์ มันก็ต้องมีเทศน์ ถ้ามีเทศน์ก็มีการสั่งสอนเหมือนกัน พระเรามันอยู่ที่เหตุการณ์เฉพาะหน้า ถ้าทำอย่างไรเพื่อประโยชน์ เพื่อประโยชน์คือว่า รักษาหัวใจของเขาไว้ รักษาหัวใจของเขาที่ทุกข์ที่ยาก

เวลาไปอยู่ในหมู่บ้านใด ญาติของเขาเสียไป เขาต้องการทำบุญกุศล เราก็มไปสวดมนต์ เราก็มไปปลอบใจเขาด้วยการเทศนาว่าการ ไอนั้นมันเป็นครั้งเป็นคราวเพื่อรักษาน้ำใจของเขา รักษาหัวใจของชาวพุทธไว้ มันทำอย่างนั้นเพื่อประโยชน์ไง

เขาไม่ได้ทำเพื่อมักใหญ่ใฝ่สูง เพื่อลาภสักการะ เพื่อต่างๆ เห็นไหม ไม่เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม แต่มันแสดงธรรมโดยเนื้อหาสาระ โดยข้อเท็จจริงที่ควรจะทำ เพราะเราเป็นบริษัท ๔ ด้วยกัน

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าต้องเป็นบุคคล ๔ คู่เท่านั้นถึงจะแสดงธรรมใช่ไหม

มันทั้งใช้และไม่ใช้ ถ้าใช้ ใช้เพราะเขารู้จริง เขาก็พูดได้ตามที่เขาู้ ถ้าไม่ใช้ ไม่ใช้เพราะเขาก็ไม่ต้องการแสดงเหมือนกัน เขาต้องการเอาตัวเขารอดทั้งนั้นนะ

เราเชิดชูองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็น ตถาคต เราอยากไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์จริง ๆ องค์ที่ สมบูรณ์แบบ องค์ที่มรรค ๘ ผล ๘ นิพพาน ๑ ในหัวใจ เราต้องการตรงนั้น ถ้า เราทำสิ่งนั้นให้จบสิ้นกระบวนการของเราก่อน แล้วเรามาเทศนาว่าการ ไม่มี แล้วที่ว่าเหยียบหัวพระพุทธเจ้าแสดงธรรม ไม่มี เพราะไม่มีเจตนา ไม่มีภวา สวะ ไม่มีภพ ไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้น เหนือโลก ถ้าเหนือโลก ทำสิ่งใดไปเพื่อประโยชน์ ทั้งนั้นนะ ถ้าเพื่อประโยชน์นะ

แต่โลกก็ยังจับผิดกัน เห็นไหม แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ลัทธิ ต่าง ๆ เขายังจ้างคนมาตีฉินนินทา มากล่าวร้าย

ฉะนั้น ถ้าหัวใจของเรามันมีคุณธรรมจริง มันไม่ลบลหู่ สิ่งที่ว่าเหยียบหัว พระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรมคือการลบลหู่ การลบลหู่ เห็นไหม ก็เลสมันพาหัวใจนี้ลบล หู่ ลบลหู่ เหยียบหัวครูบาอาจารย์ก็เที่ยวไปหยิบไปฉวย ครูบาอาจารย์ท่านพูดถูกก็ ไปตีความให้มันผิด เพราะอะไร เพราะตัวเองหัวใจมันไม่มี ท่านพูดของท่านนะถูก นิวเคลียร์นิวตรอนของท่านถูก ไปแก้ไขเป็นกล้วยหอมกล้วยไข่กันนะ

หลวงตาท่านพูด เห็นไหม ของเราเป็นนิวเคลียร์นิวตรอนมันมหาศาลเลย ไข่ พวกนี้มันไปแก้ไขเป็นกล้วยหอมกล้วยไข่

นี่มันเหยียบหัวครูบาอาจารย์นะ เหยียบหัวครูบาอาจารย์ด้วย เหยียบหัว พระพุทธเจ้าด้วย เหยียบหัวกันไปหมด เพราะอะไร เพราะจิตใจมันบอดใจ จิตใจมัน บอดมันถึงลบลหู่ไง มันเป็นการลบลหู่ไง เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแสดงธรรมคือการลบล หู่ธรรมะ การลบลหู่วินัย มันลบลหู่ ลบลหู่ด้วยอะไร

ลบลหู่ด้วยความไม่รู้เท่า ลบลหู่ด้วยกิเลสตัดหาความทะยานอยากของตัว นี่มัน เป็นกิเลส แต่พลิกว่าเป็นคุณงามความดีด้วยความมืดบอด หัวใจมันมืดบอด มันลบลหู่

ลบลู่โดยไม่รู้ตัวนะ แล้วเวลาใครเตือนไปใครบอกไปก็ไม่ฟังด้วยนะ ถ้าเตือนไปบอกไปก็หาว่าหมุ่คณะไม่ให้ความร่วมมือกัน

ถ้าความร่วมมือกันนะ ถ้าไม่รู้ก็ภาวนาให้มันรู้เสียก่อนสิ ถ้าเรายังไม่รู้สิ่งใดนะ เราพยายามชวนชวายภาวนาของเราให้มันได้ของเรา ถ้าเราภาวนาได้ ทำได้ เราจะทำประโยชน์ได้มากเลย ถ้าเรายังภาวนาไม่ได้ สิ่งใดไม่ได้ก็ยังไม่ควรทำ แต่โลกเป็นแบบนี้หมด

ฉะนั้น เวลาหลวงตาท่านพูด ท่านเทศน์ว่า “เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม” ท่านพูดบ่อย ท่านพูดบ่อยเพราะว่ามันเป็นธรรมสังเวช คนที่เขารู้เขาเห็น ที่เขาทำอะไรกันอยู่ เราเห็นคนที่ทำผิด เราเห็นคนที่ชักนำคนไปทางที่ผิด เราสังเวชไหม

เรา บนถนนหนทาง คนที่ขับรถอยู่ แล้วคนบอกทางเขาไปทางที่ผิด เราได้ยินได้ฟัง เราสังเวชไหม มันสังเวชนะ แล้วสังเวช ไปบอกเขา เขาก็ไม่เชื่อ เขาบอกเขา รู้ เขาก็ถูก ฉะนั้น คนที่มันเป็นกรรมของสัตว์ ถ้าเขาเชื่อกันอย่างนั้น เขาทำอย่างนั้น มันก็เป็นกรรมของเขา

แต่ถ้าใครมีอำนาจวาสนา มันกาลามสูตร ฟังแล้วมาวินิจฉัยว่ามันใช่หรือไม่ใช่ แล้วถ้ามันไม่ใช่ เราก็พยายามหลีกเลี่ยง แล้วถ้ามันมีทางไหนที่ใช่ เราไปทางนั้น นี่ถ้าคนมีอำนาจวาสนานะ

ถ้าคนไม่มีวาสนา จิตใจมันอ่อนแออะ พอจิตใจอ่อนแอ คนที่โง่โง่ปฏิกูลมเอา ออกเอาใจสังคม เจริญพรๆ คนไปเยอะ ก็มองกันตรงนั้นนะ มองว่าคนเชื่อถือศรัทธา คนเยอะ คนที่เขาไปกัน

แต่ที่ไหนที่มันเป็นความทุกข์ความยาก มันเป็นความจริง คนต้องตะเกียกตะกาย ต้องชวนชวาย คนมันน้อย ของจริงมันน้อย ขนโคกับเขาโค

พอคนมันน้อยขึ้นมา “อืม! เราจะมาทุกข์ยากอยู่ที่คนน้อยๆ ทำไม ทางที่คนเยอะ คนสบาย เขาสะดวกสบาย โง่โง่ปฏิกูลมกัน เราไปทางนั่นดีกว่า” เห็นไหม คนที่อำนาจวาสนามันอ่อนด้อย

ถ้าคนที่มีอำนาจวาสนา เราใช้ปัญญาของเรา ใช้สติปัญญาของเราแยกแยะ แล้วถ้าถึงเป็นเขาโคมันจะน้อย แต่ถ้าเป็นความจริง เราควรทำแบบนั้นเพื่อประโยชน์ของเรา

นี่เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม แต่ถ้าไม่เหยียบหัวนะ แม้แต่ว่าไม่ใช่บุคคล ๔ คู่ เป็นปุถุชน แต่จิตใจด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ เวลาเทศน์ เวลาเราจะแสดงธรรม เราก็พระไตรปิฎก อ่านสังฆกรรมอันนั้นด้วยจิตใจที่สะอาดบริสุทธิ์ ด้วยความเมตตา ด้วยบุญกุศลของสังคม อันนี้ด้วยเจตนา

แต่นี้คำว่า “เจตนา” ก็เลสของคนมันมี ไปฉ้อโกง เริ่มต้นก็เทศน์ไปก่อน พอคนเชื่อถือศรัทธาขึ้นไปก็คิดว่าตัวเองมีคุณธรรม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ไปลานเปล่าๆ”

แล้วมันมีที่พระสมัยโบราณ ที่แรกก็เทศน์ธรรมะของพระพุทธเจ้า พอคนฟังๆ เยอะขึ้น เห็น นึกว่าเขาเชื่อใจ ก็เอาความเห็นตัวเองใส่เข้าไป ความเห็นของตัวๆ เหยียบพระพุทธเจ้าที่ความเห็นของตัว ตายไปตกนรกอเวจี หมดจากนรกอเวจีขึ้นมา มาเกิดเป็นปลา เกล็ดเป็นทองคำ

แล้วที่ในมคธ คนเขาไปตกปลา ชาวประมงเขาได้ปลามา ได้ปลาตะเพียนทองคำมา พอปลาตะเพียนทองคำ เพราะสังคมมันแคบไซ้ใหม่ เอาไปก็กลัวจะเป็นโทษ ก็เลยไปถวายพระเจ้าปเสนทิโกศล เขาเอาไปอยู่กลางราชวังเลย กลางห้องพระโรงเลย มันอ้าปากมานะ อู้ฮู! เหม็นไปทั่วเลย

พระเจ้าปเสนทิโกศลเห็นแล้วก็สงสัย ก็ไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะสมัยนั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังดำรงชีพอยู่

เวลาถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ไปปลาตัวนี้อดีตชาติกาลโพนมาแล้วในพระพุทธเจ้าองค์ก่อน เขาได้บวชเป็นพระ แล้วที่แรกเขาก็แสดงธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พอแสดงธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันมีสังฆกรรมไซ้ใหม่ ทุกคนก็ศรัทธา มีความเชื่อ โอ้โฮ! มีความเคารพเลื่อมใส

ที่นี้ด้วยความเคารพเลื่อมใส ทำให้เขาหลงตนเอง พอเขาหลงตนเอง หลงตนเองปั๊บ เขาก็เอาความเห็นเขาเติมเข้าไป เขาแสดงธรรม เขาแสดงธรรมด้วยทิวทัศน์ ด้วยความเห็นของเขา ด้วยความผิดของเขาไง คนก็ยังเชื่อถือศรัทธาเพราะมันมีธรรม ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทำให้คนเชื่อมั่นเขาแล้ว นี่เหยียบหัว พระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม ตายไปตกนรกอเวจีนะ ตกนรกอเวจี

ตกนรกอเวจีเพราะอะไร เพราะกล่าวตู่พุทธพจน์ เหยียบหัวพระพุทธเจ้า แสดงความผิดพลาดอันนั้นไป ตกนรกอเวจี พ้นจากนรกอเวจีขึ้นมา เขาบวชเป็นพระ เขาส่งเสริมๆ จนมาเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน เกิดเป็นปลา เกิดเป็นทองคำเพราะว่าเวลา บวชพระได้สร้างคุณงามความดี นี่เกิดเป็นทองคำ เวลาอ้าปากนี่ปากเหม็นหมดเลย เหม็นทั้งห้องพระโรงเลย นี่กล่าวตู่พุทธพจน์ นี่ไง เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดง ธรรม

มันมีอยู่ในพระไตรปิฎก มันมีอยู่ทั่วไป เพียงแต่ว่าคนจะศึกษาใส่ใจ แล้วเอามาเป็นคติสอนตัวเอง สอนตัวเองว่าตัวเองพฤติกรรมเลือกเอาจะทำได้ สอนตนเอง ไม่ได้สอนใคร สอนตนเอง ไม่เหยียบหัวพระพุทธเจ้า เคารพ บูชาพระพุทธเจ้า กตัญญูกตเวทีกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

หลวงปู่มั่นท่านหนึ่งอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ ถ้ามีตัวอักษร ท่านไม่ว่า ท่านยกให้สูงขึ้น ท่านบอกว่าสื่อสารธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้

แต่โดยภาคปริยัติบอกว่า ธรรมเนียมตั้งแต่หลวงปู่มั่นมาไม่เคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะไม่ศึกษาปริยัติ เขาว่าอย่างนั้นนะ

เคารพมาก ปริยัติแล้วปฏิบัติ ปฏิบัติ ปฏิบัติให้มันรู้จริงเห็นจริง แล้วเคารพ บูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก แม้แต่อักษรทุกภาษา หลวงตาท่านเล่าให้ ฟัง ถ้าวางไว้ที่พื้น ท่านจะไม่ยอมนั่ง ท่านจะต้องยกให้สูงขึ้น แล้วท่านถึงจะนั่งที่พื้น เหตุผล เหตุผลเพราะอักษรทุกชนิดสื่อสารธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้าได้ เออวัง